

۱۲۶- در شب‌های فرد

از مولای‌مان زین العابدین علیه السلام روایت شده که این دعا را در شب‌های فرد می‌خواندند ایستاده و نشسته و در حال رکوع و سجود:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَمْسَيْتُ لَكَ عَبْدًا دَاخِرًا لَا أَمَلُكَ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا، وَلَا أَصْرِفُ عَنْهَا سُوءًا، أَشْهَدُ بِذَلِكَ عَلَى نَفْسِي وَأَعْتَرِفُ لَكَ بِضَعْفِ قُوَّتِي وَقَلَّةِ حِيلَتِي، فَصَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَأَنْجِزْ لِي مَا وَعَدْتَنِي، وَجَمِيعَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ مِنَ الْمَغْفِرَةِ فِي هَذِهِ اللَّيْلَةِ، وَأَتَمِّمَ عَلَيَّ مَا آتَيْتَنِي، فَإِنِّي عَبْدُكَ الْمِسْكِينُ الْمُسْتَكِينُ، الضَّعِيفُ الْفَقِيرُ الْمَهِينُ.

خداوندا شب را آغاز نمودم در حالی که من بنده ناچیز تو هستم، مالک سود و زیان خود نیستم، و نه از خود دور می‌کنم بدی را، گواهی می‌دهم به آن بر خودم، و برای تو اعتراف می‌نمایم به ناتوانی نیرویم و کمی چاره‌ام، پس درود فرست بر محمد و آل محمد و وفا کن برای من آنچه را به من وعده داده‌ای، و به همه مردان و زنان مؤمن از مغفرت در این شب، و بر من کامل گردان آنچه را به من داده‌ای، که من بنده بیچاره بینوای، ناتوان فقیر ناچیز تو هستم.

اللَّهُمَّ لَا تَجْعَلْنِي نَاسِيًا لِذِكْرِكَ فِيهَا أَوْ لَيْتَنِي، وَلَا عَافِيًا لِأِحْسَانِكَ فِيهَا أَعْطَيْتَنِي، وَلَا آيِسًا مِنْ إِجَابَتِكَ وَإِنْ أَبْطَأَتْ عَنِّي، فِي سَرَاءٍ كُنْتُ أَوْ ضَرَاءٍ، أَوْ شِدَّةٍ أَوْ رَخَاءٍ، أَوْ عَافِيَةٍ أَوْ بَلَاءٍ، أَوْ بُؤْسٍ أَوْ نِعْمَاءٍ، إِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ.

خداوندا مرا فراموش کننده یادت قرار مده در آنچه به من عنایت کرده‌ای، و نه بی‌خبر از احسانت به آنچه مرا عطا کرده‌ای، و نه ناامید از اجابت هر چند از من دیر شود، در رفاه باشم یا در سختی، در شدت و یا در آسایش، در عافیت یا گرفتاری، در بینوایی یا نعمت، که تو شنونده دعا هستی.